

Een preek van W. Gadsby: Gods volk geleid in Zijne paden

overgenomen uit 'Schriftuur en bevinding'

'Houdende mijne gangen in Uwe sporen, opdat mijne voetstappen niet zouden wankelen.' Psalm 17:5

Onder meer is er tusschen den uitwendigen belijder en een kind van God, gezegend met een teeder geweten, ook dit verschil, dat de naamchristen zeer bezorgd is te weten, hoe ver hij gaan kan zonder in het bijzonder misdadig te zijn, welke stappen hem mogelijk zijn te doen in den weg des vermaaks of der ondeugd, zonder zich in een verkeerd daglicht te plaatsen of onder verdenking te brengen; maar het teedergemaakte kind van God bidt geduriglijk: 'Houd mijne gangen in Uwe sporen.' Hij heeft, geene behoefte te weten, hoe ver hij kan toegeven aan het vermaak van vleesch en bloed, en toch niet misdadig zijn? — maar hij wenscht bewaard te blijven in zijnen wandel in de vreeze Gods, en te bewijzen, dat de Godsdienst van het kruis van Christus een levensbeginsel is. Ik bedoel niet, dat hij er nooit geene verzoeking toe gevoelt; maar hij weet zich daar niet te huis, het is niet zijn element, niet zijne blijdschap.

Daar zijn menschen in de wereld die, wanneer zij spreken over hunne aangeborene verdorvenheden, die veeleer als een deugd dan eene ondeugd bespreken, alsof zij moesten gekoesterd en daarin vermaak moest gevonden worden; maar Gods volk spreekt in hun opregt gemoed over haar met afschuw, verfoeijing en misnoegen. En er zijn belijders die, als gij eene beschrijving geeft van een gedeelte van de werkingen van des menschen hart (want gij kunt er slechts iets van zeggen: zeg wat gij wilt (en gij zult het niet doorgronden,) — en wijst op de dierbaarheid van Christus voor zoodanige zondaars, — dan noemen zij u: verdorvenheidspredikers. Zij weten niets van de zaak; zij zijn gelijk Jonathan's jongen, niet in de geheimen ingeleid; had God hem naar den rijkdom Zijner genade onderwezen aangaande de plaag van hun eigen hart, de uitnemende zondigheid der zonde, en de dierbaarheid van Christus zoo gepast voor zulke zondaars, zij zouden een beter denkbeeld van zulke prediking hebben. Zulke menschen zullen zeer regtzinnig spreken over de leer, en voortgaan naar hunnen wensch; doch zij hadden nimmer eenige banden, hunne etterbuilen waren hun nooit ontdekt, zij kwamen nooit in Gods ziekenhuis. En tenzij zij daar gebragt worden zullen zij niets weten van de kostelijkheid van een geneesmiddel. Zij kunnen niet verstaan wat de Heere op geestelijke wijze bedoelt met te zeggen: 'Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van noode, maar die ziek zijn.'

Reeds vroeger lazen wij u dezen tekst voor, en naar de belofte toen gedaan willen wij nu:

- I. Weinige opmerkingen geven over Gods paden of sporen.
- II. Kort spreken over Gods volk gaande in die paden.
- III. Onderzoeken hoe zij onderhevig zijn aan wankelen in die paden
- IV. Stilstaan bij de natuur en de noodzakelijkheid van dit gebed: 'Houdende mijne gangen in Uwe sporen, opdat mijne voetstappen niet zouden wankelen.'

I. Opzigtens de paden Gods wijzen wij

1. Op dat plechtige pad, dat heerlijke spoor, dat gelegd en bevestigd is in Zijn eigen gemoed: — de raad en het voornemen Zijner genade, door en overeenkomstig welke Hij steeds handelt in alles wat de groote huishouding der zaligheid betreft.

2. Vervolgens stippen wij aan dat heerlijke pad: de Persoon, het bloed en de gehoorzaamheid van Christus, door welke de eeuwige God tot zondaars nederdaalt, en in Welken Hij zondaars tot Hem leidt, waar God en zondaars elkander ontmoeten, — den Heere Jezus Christus in Zijne gezegende liefde, bloed en gehoorzaamheid.

3. Nu naderen wij tot een pad, dat voor weinigen behagelijk, voor eene groote menigte geheel verwerpelijk is — het pad der beproeving.

Of meent gij dat dit niet een van des Heeren paden is? — Hij heeft immers gezegd, 'dat gij door vele verdrukkingen moet ingaan in het Koninkrijk der Hemelen.' En vooral is er in Gods Woord eene plechtige uitspraak, die somtijds zeer ten zegen was voor mijne eigene ziel: 'De verdrukking werkt lijdzaamheid.' Zij doet dit op twee wijzen. Zij geeft lijdzaamheid om iets te doen. Velen roemen zeer op hunne lijdzaamheid hoewel zij niets hebben om hunne lijdzaamheid te beproeven; zij kunnen niet weten of zij lijdzaamheid

bezitten, aangezien zij niets in hunnen weg ontmoeten waarbij zij het kunnen beproeven; maar dat God, door Zijne toelating of in de bedeeling Zijner Voorzienigheid Zijn volk laat komen in de paden der verdrukking; en beproeving, en dan wordt hunne lijdzaamheid beproefd en — geoefend. Maar ook blijkt zij bij de uitkomst lijdzaamheid voort te brengen, als zij door den Heiligen Geest gebragt worden tot de kennis van de kracht Gods zoo als deze hunne kruizen en beproevingen overheerscht tot heerlijkheid van Zijnen naam en tot zaligheid hunner eigene ziele. En deze beproeving en verdrukking is een van de paden of sporen des Heeren. ‘Bij deze dingen leeft men.’

Maar wat moeten wij verstaan door verdrukkingen? Ja, geliefden! ik zou den ganschen tijd van ons zamenzijn aan de beantwoording daarvan kunnen wijden, en nogtans er weinig van gezegd hebben. Het is zeker, dat ten opzichte van de verdrukkingen Gods volk alle dingen gemeen heeft met andere menschen, zoo als armoede, teleurstellingen, wereldsche moeilijkheden en beproevingen; maar daarenboven heeft elke ware geloovige in den Heer Jezus Christus zijn bijzonderen strijd, en van dezen weet de wereld niets. Gelijk J. Hart zeer schoon opmerkt in een van zijne zangen: zij hebben allen inwendig martelaarschap te lijden. God zendt verdrukking in hunne consciëntie, die alle licht, liefde en leven, dat God mededeelt, schijnt te zullen opdroogen in hunne zielen; en door veelvuldige verscheidenheid van gemengde tooneelen worden zij tot zulk een innerlijken strijd gebragt, dat ze schier ten einde raad zijn, zich verwonderen waar het tooneel zal eindigen, en zij besluiten in hun gemoed, dat God hen overgegeven heeft en niet meer met hen te doen wil hebben, en dat deze dingen het bewijs leveren, dat zij Zijne kinderen niet zijn. Ik zou haast zeggen, dat ik niet geloof, dat God met iemand dan met Zijne kinderen zulk een weg bewandelt; Hij laat anderen toe, dat zij zich in hunne zelfmisleiding opkweeken en getroost henegaan, maar Hij zendt Zijnen kinderen ‘verschrikkingen om dat bedrog weg te nemen, en hen af te brengen van alle valsche vertrouwen, vertroosting, droggronden en schijnvreugde, ja somtijds schijnt Hij die alle te verteeren. Maar Hij verbrandt alleen het hooi en de stoppelen; want wat gij ook moogt denken van u zelve, indien gij veel kennis hebt aan de werking der natuur, ik verzeker u, dat gij somtijds eenige hoogten van hooi en stoppelen bijeen raaptet, en gij zaagt op dezelve met welgevallen, misschen in uw harte zeggende: Welnu, wij zijn dan toch een weinigje gevorderd; maar God zendt een stormwind of een vuur, en al uw arbeid en werk wordt verbrand, en gij wordt behouden, doch zoo als door vuur. Zoo hebt gij bij ondervinding en op geestelijke wijze iets geleerd van het pad der verdrukking. En ook kan dit bij een kind van God niet gemist worden; want de Heere zegt, dat wij ‘moeten door vele verdrukkingen ingaan in Zijn koninkrijk.’ Wat moeite wordt er nogtans gedaan om een beteren weg uit te denken, wat angst om het pad effen, om den weg vlak te maken, opdat wij zonder eenige moeilijkheden of beproevingen naar den hemel zouden gaan! Maar God heeft besloten, dat Zijn volk inwendig strijd zal hebben, en wel zulk een strijd, dat niets dan de Heere zelf hen kan ondersteunen in, en verlossen uit dien strijd; en zoo moeten zij wandelen door het pad der verdrukking.

4. Een ander pad des Heeren is het wandelen in de sporen van de onderscheidene gedeelten van Gods geopenaarde waarheid, in de heerlijke leer en beloften des Evangelies.

Als gij een kind van God zijt en eenigermate gebragt tot de bevindelijke kennis van de kracht der Goddelijke waarheid aan uwe consciëntie, dan zult gij ook eene tamelijk goede kennis hebben van de leer der waarheid, zoo als daar is: de leer van Gods eeuwige uitverkiezing — de onafscheidelijk vereeniging van Christus en de gemeente, — de heerlijke vergeving der zonden door de verzoeninge Christi, — de vrije regtvaardigmaking des zondaars door de toegerekende gerechtigheid van Christus, — de algenoegzame volheid van Christus om al onze behoeften te vervullen, — de volharding der heiligen, en de eindelijke heerlijkheid van al Gods volk; — maar wanneer gij er geene bevindelijke kennis aan krijgt in den weg der verdrukkingen, zoo zullen ze u duizelig maken en gij zult zeer ongestadig wandelen, en in het kort zal al uwe steun blijken te veilen, en gij zult elk gedeelte dezer Goddelijke verborgenheden als door vuur en diepe wateren leeren verstaan: maar ook dan zullen ze u uitnemend liefelijk en dierbaar aan uwe ziel worden, en gij zult gevoerd worden tot de heerlijkheid Gods, zelfs door kruis en moeiten. Zoo althans is het mij eenigermate gegaan; en een ieder heeft regt te spreken van den weg, dien hij ging. Ik herinner mij zeer goed, de leer der uitverkiezing verstandelijk te gelooven (zoo ver n.l. als de natuur gaat); ik was er wel niet in onderwezen, maar in mijne jeugd pleegde ik te redeneeren dat, te onderstellen dat God niet wist wie al en wie niet zou zalig worden, wij met even veel regt zouden kunnen zeggen, dat Hij geen God is; en zoo is nog mijne overtuiging; althans Hij kan de God des Hemels niet zijn, ‘die het einde ziet van den beginne.’

Zoo dan, lieve vrienden! is Hij een God, die dat niet weet?, dan kunt gij u ook met een zelfde hoop voor hout en steen nederbuigen. Doch een kind van God kan deze dingen in zijn oordeel omhelzen, en zich toch in het

kort in zulk een heeten strijd gewikkeld zien, dat zij alle hem ter nederdrukken en bezwaren, veelmeer dan hem schragen en troosten. Maar wanneer hij door Gods Geest gebragt is tot een wandelen in deze dingen, ingaande in deze waarheden, o wat een gezegende onsterfelijke mijn opent zich dan voor hem, wat kostelijke uitlatingen worden daar gevonden! Hij erlangt eenig inzicht en zaligheid van het voornemen Gods in de vastigheden des Hemels, in de gave van Christus, in het gezegende werk des Geestes, en in de opbouwning Zijns volks in vrees en liefde, hunne zielen ondersteunende en versterkende tegen en in de stormen, en eindelijk hen zegenrijk in de heerlijkheid inleidende. Het is eene aangename zaak, wanneer God de Heilige Geest ons aanbeveelt en bekrachtigd met levend geloof in Zijne sporen te wandelen. Johannes spreekt zeer hoog van de kinderen der uitverkorene vrouw, dat zij 'in de waarheid wandelen.' In der daad, het is geheiligde grond; hij moet allerminst in ligtvaardigheid, ijdelheid of onverschilligheid betreden worden. Hij moet geen ligtvaardig, vermetel belijder zijn, 'die met alle wind van leer wordt omgevoerd;' — hij zal een plegtig gewigt in Zijne ziel gevoelen in zijn besef van het gewigt dezer waarheden.

5. Eindelijk, de Heere leidt Zijne kinderen ook alzoo in de paden Zijner bevelen. Ik weet het, sommigen zullen bij het hooren van alzulke woorden zeggen: O, dat is wettisch; ik heb niets met de bevelen te maken. — Wel, zij zijn in het Woord van God, en wanneer het bevelend gedeelte der Wet van Jezus, als Zions Koning en Hoofd der Gemeente, zoo door u wordt geminacht, voorzeker zult gij u wel zeer weinig verbonden gevoelen aan den Heere des huizes. Zijne gezegende Majesteit zegt: 'Indien gij Mij liefhebt, zoo bewaart Mijne geboden'; en daarom is het een vreeselijk aanzien wanneer de belijders Zijner waarheid die kunnen gering achten.

Slechts enkele der dingen, die God Zijnen kinderen oplegt, willen we kortelijk vermelden.

Dat zij 'elkander liefhebben.' Zij moeten niet trotsch, verwaand, zich zelf verheffende zijn boven het arme kind van God, dat verbrijzeld is van harte; indien wij zeggen, den Heere lief te hebben en wij gevoelen geene liefde tot Zijne arme treurende kinderen, dan bedriegen wij ons zelve, want ook zij zijn leden van Christus en hebben deel aan Hem; veracht een van de minste Zijner broederen, en gij veracht Christus; zoo spreekt Hij zelf; en gij en ik moeten bedenken, dat een iegelijk van dezen een lid van mijnen gezegenden Christus is en alzoo een deel van mij zelve, want het is één gezegend ligchaam en er kan geene scheiding wezen tusschen Christus en Zijne verborgene leden.

Een ander gedeelte van Christus' bevelen is 'de onderlinge bijeenkomsten niet na te laten.' Het betaamt een kind van God om met Gods geliefde volk zamen te komen, om te hooren, zamen te spreken en te bidden, en hun vereenigd gebed onder de onderwijzing des Heiligen Geestes zal krachtiger bevonden worden dan duizend maal duizend krijgsknechten.

Een andere last des Heeren aan Zijn volk heet: 'dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is'; en vooral niet een enkel gedeelte van Gods waarheid gering te achten, maar in gedachtenis te houden, dat God er Zijne eer aan verbonden heeft. Niet dat wij in twist en krakeel zullen toegeven; maar wij behooren de Goddelijke waarheid te verdedigen in de zachtmoedigheid en liefde van Christus.

Een andere tak van des Heeren bevelen is — en waarlijk is het zeer aan te prijzen, geve God ons om daarin te wandelen — 'het bewaren van de eenigheid des Geestes in den band des vredes.' Wat is de band des vredes? — Wel, het is liefde en bloed. In den band der liefde en des bloeds van den God-mensch Middelaar hebben wij de roeping ons zelve te bewijzen een gezegend volk te zijn, van boven geboren en verbonden aan eene wereld van onuitsprekelijke heerlijkheid, waar 'God zal zijn alles in allen.' En was er tijd voor, ik zou meer uitwijden over het bevelend gedeelte der Goddelijke waarheid den leden van Christus aanbevolen en opgelegd, overeenkomstig de bediening, die zij vervullen in de wereld, in de Kerk, of in hun huis: als heeren of dienstknechten, mannen of huisvrouwen, ouders of kinderen; om in uwen staat zoeken te-kennen den wil van Jezus betrekkelijk u, en te wandelen in gehoorzaamheid aan den zelve onder de Goddelijke zalving Zijns Geestes.

II. Wij komen nu tot de beschouwing van 'de gangen' van Gods volk in Zijne sporen. Een der eerste sporen door ons, met vrede en vreugde, betreden, is dat spoor waarlangs God Zich tot ons wendt en ons tot Zich trekt. O, hoe zoet en dierbaar is het, wanneer de Heilige Geest den zondaar uit zich zelve tot Christus trekt, en hem door geloof en met bewustheid doet wandelen in den Verlosser als de Heere Zijne gerechtigheid en sterkte! God de Heilige Geest rigt zijne voeten Hemelwaarts, om te gaan tot de 'fontein, die er geopend is tegen de zonde en de onreinheid;' en waar hij zich dompelt in dien onsterfelijken vloed, daar wordt zijne consciëntie van hare schuld ontdaan, en een zoet genot van deel te hebben aan Jehova, het Lam, meer waard dan duizend

werelden. Dan ontwaart hij zijne eigen ledigheid; en de Geest, trekt hem door het geloof, om in dat geloof te wandelen in die volheid van Christus, — en Hij is ‘vol van genade en waarheid.’ Misschien zijn hier sommige arme zielen tegenwoordig, die als bij den ingang van dezen weg staan, en nogtans geen stap voorwaarts durven gaan.

Ik zag vaak een arm zondaar staande als bij de boorden van de volheid en heerlijkheid van Christus, zoo bij uitnemendheid gepast voor hem, en hij zag ze en — gelijk men gemeenlijk spreekt — en verlangde er na; even gelijk eem arm hongerend mensch, die door een venster ziende een rijk en overvloedig toegerigte disch met begeerlijke spijzen aanschouwt ‘maar hij durft niet te hopen de kruimkens te zullen erlangen; — zie daar staat hij hongerende, overdenkende, sidderende. Het kon zijn, dat zulk eene ziel thans in ons midden was.

Er zijn, die u zullen zeggen: Gij moet het maar wagen, u er bij te stellen. — Ach, het is goed spreken, maar doen is geheel iets anders. Ja, hij is er wel zeker van, dat daar alles is wat zijne ziele behoeft, maar vraagt hij, is het ook voor mij? Maar in 't kort zal de dierbare Heere komen; en door de liefelijke kracht en gezegenden drang Zijns Geestes trekt Hij de ziel door Zijne genade om te wandelen in de heerlijke verborgenheden der liefde van Christus, en Hij doet hem eeniger mate in zijn hart beseffen de volheid van Christus, en zegt: ‘Eet, vrienden! en drinkt; en wordt dronken, Mijn liefste, en laat uw hart zich in vettigheid verlustigen;’ en als Zijne gezegende Majesteit spreekt, dan geeft Hij een uitgebreid harte om te ontvangen en vervult het uit Zijn eigen harte, en zoo brengt Hij de ziel door geloof en gevoel te wandelen in den Heere Jezus Christus. Herinnert gij u niet, wat de Heilige Geest zegt door den mond des Apostels: ‘Gelijk gij dan Christus Jezus den Heere hebt aangenomen, wandelt alzoo in Hem?’ Hij zou zoo niet gesproken hebben, indien Hij niet geweten had, dat Zijn volk zeer geneigd is om dat te vergeten. Trouwens, zij wandelen vaak bij herhaling als rondom Christus, en zien en staren, en nogtans, arme zielen, die zij zijn, zij kunnen geen enkelen voetstap in Hem gaan, opdat de kracht van Zijn bloed en algenoegzaamheid in hunne harten zou dalen; maar wanneer de gezegende Geest hun bekrachtigt om in Hem te wandelen, dan ondervinden zij eene heilige vrijmoedigheid: En o, hoe liefelijk is het, wanneer Christus en de ziel te zamen nederzitten, en er eene onsterfelijke vereeniging en gemeenschap ontstaat aan de tafel, van welke de wereld niets weet.

Eenzoo wanneer de arme ziel een schuldenlast gevoelt, en hoe wordt hij er van ontslagen? — O, zeggen velen, begin met uwen pligt en roeping te vervullen; en als gij eeniger mate uwen pligt volbragt hebt, dan moogt gij u de vertroosting des Bijbels toeëigenen. — Ik geloof, dat het een gebroed des duivels is, ter beleediging van den Geest van God en tot misleiding van zondaars. Hoe, zegt gij, gij zoudt hen niet aansporen om hunnen pligt te doen? — O, dat is geheel iets anders; het betaamt hun en een iegelijk te wandelen in de vreeze Gods en al hunne pligten te beoefenen, maar dat kan nooit een grond van troost en gelukzaligheid worden. Waar wij een gevoel erlangen onze schuld, en God de Heilige Geest past niet aan ons toe de verzoenige Christi, en doet ons niet wandelende in de kracht van het bloed van den God-Mensch-Middelaar, en wij worden buiten dat niet van onze schuld ontdaan, — geloof mij, onze zielen worden door den duivel misleid en wij hebben óns zelve bedrogen. Niets dan dat kan bestendigen en waren vrede aan de conciëntie geven, en de donkere wolken verdrijven; dat maakt onze zaken effen met God, en Hij bekroont ons geloof met Goddelijke bevattingen en het geloof kroont Hem met alle eer en heerlijkheid.

En zoo is er een plegtig komen en gaan tusschen de ziel en den Heere, wanneer het God de Heilige Geest behaagt ons door geloof te doen wandelen in dezen weg. Doch wij zullen ontwaren, dat wij in dien weg alleen bij volstreckte noodzakelijkheid gaan, en wanneer de Heilige Geest ons trekt. Wij mogen de geschiktheid der dingen bespreken, alsof het eene zaak was, die wij verkrijgen konden, omdat ze eene gepaste zaak is; maar neen, zoo is het niet; het is wanneer God de Heilige Geest ons trekt, ons leidt, en onze zielen vervult met Zijn Hemelschen dauw in Goddelijke liefde; en dan zien wij ons gebragt tot het bewandelen van die sporen, welke God zelf heeft voorgesteld.

En dan komen wij welhaast in de paden der verdrukking; en ook daar moeten wij wandelen. Het eerst van mijn wandelen in de paden der verdrukking kan ik niet licht vergeten. Nadat ik eenigen tijd de slavernij der schuld ondervonden had en de Heere mij daaruit verlostte, ging ik eenige maanden blijmoedig voort, en meende al de dagen mijns leven gelukkig te zullen zijn. Maar ten laatste werd ik in zulk een gevoel van zwaarmoedigheid, duisternis en rampzaligheid gebragt, en ontwaarde zulk eene opwelling van zonde, zulk een overmoed van boosheid, vuilheid, bezoedeling, ellende en ongezondheid, dat ik in waarheid mij zelve niets beter beschouwde te zijn dan een wandelende duivel, en dat ik genoegzaam was, om de plaag op aarde te verbreiden, en dat ik de besmetting zoowel als het verderf in mij omdroeg. In dien tijd vreesde ik iemand te ontmoeten, die ik oordeelde een kind van God te zijn, want ons eerste treffen dacht mij zou hem doen zien, dat ik een monsterachtige huichelaar was; en aangezien ik bij al mijne dorpsgenoten goed bekend was, zoo

meende ik, wanneer iemand mij van nabij kende en den menschen bekend maakte, dat ik die landstreek mogt verlaten, deweil zij mij met den vinger zouden nawijzen, bespotten en uitjouwen, — ik was zulk een ellendig monster. Veelligt meent gij dat ik jukkende ben, en nooit zulk een groot zondaar was. Maar waarlijk het is zoo; en ik oordeel mij nu nog niet veel beter te zijn, want wanneer ik op mijne innerlijke verdorvenbeden zie, dan gevoel ik, dat niets dan Christus' bloed mij rust kan geven, en niets dan Zijne almachtige kracht mij er behouden kan doorbrengen. Niet tegenstaande dit alles, maakte God in de bedeling Zijner voorzienigheid dit pad dienstbaar, om mij in te leiden in de verborgenheden van Zijn Koningrijk.

Ik geloof, dat er meer in dien tekst is opgesloten dan menigeen denkt, te weten in het: 'dat wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het Kmingrijk;' niet alleen gaan wij in het Koningrijk der Hemelen als in de Heerlijkheid door vele verdrukkingen, maar ook dadelijk op gevoelige en geestelijke wijze in het Koningrijk Zijner geopenbaarde genade in de ziel door verdrukkingen, zoodat wij vaak door verdrukking op verdrukking gaan vóór dat de Heere verschijnt en onze zielen zegent met de zalving Zijner waarheid, en wij daarin zegenrijk beginnen te wandelen.

Ik wil u mededeelen hoe het met mij was. Toen ik in dezen staat was, bedwong ik mijn genoed om niet in het gezelschap van Gods volk te komen. Maar op zekeren tijd zag mij eene arme vrouw aankomen — die nu reeds in de heerlijkheid is, — en mij bij name noemende, vroeg zij mij: 'Gaat gij naar Coventry?' — eene plaats omtrent achttien mijlen van mijne woonplaats verwijderd. 'Ja,' zeide ik, — 'O, wacht dan een weinig,' was haar weder antwoord, 'want mijn John zou ook derwaarts gaan, hij gaat met u.' Geloof mij, vrienden! ik had liever dat het eene beer geweest ware, want ik was tamelijk vlug ter been, en ik zou dien reisgezel wel ontloopen zijn, maar John, o ik wist, dat het een kind van God was. Nu dacht ik zal ik openbaar worden, en gelijk een Kaïn als met een teeken worden aangewezen; ik moet zorg dragen, dat wij niet over de Godsdienst spreken; ik zal den ganschen weg hem bezig houden met den winkel, koopmanschap en staatkunde, en zo ten eenenmaal de Godsdienst vermijden. Zoo gedacht zoo gedaan; toen hij bij mij kwam begon ik over die dingen met hem te spreken; maar hij sneed de zaak kort af, en op den man af vroeg hij mij: 'Waarom gaat gij naar de vergaderplaats?' — Ach, dacht ik, dit snijdt mij in eens af; en ik zeide: 'vraag mij dit niet.' — 'Maar ik moet het weten,' zeide hij. — 'Ik kan het waarlijk u niet zeggen.' — 'Wel, wat denkt gij van u zelve?' vroeg hij mij, 'welke zijn uwe gewaarwordingen en gevoelens?' — Ik antwoordde: 'dat durf ik u niet zeggen; ach vraag mij dat hiet, want inderdaad, ik durf het u niet zeggen.' 'Nu' zeide hij, 'laat er mij slechts een weinig van weten' waarop hij al uitvragende en uitvragende met mij voortging, en ik nu en dan een weinig uitliet, zoodat hij ten laatste begon te lagchen. Toen dacht ik: 'Ach, helaas, hij heeft mij uitgevonden, en hij lacht met mij verderf en spot nu mijne vreeze komt. Maar eindetijk zeide hij tot mij: 'Wie meent gij, dat u dit alles geleerd heeft? De natuur leerde het altans nimmer.' En hij begon het Woord van God mij voor te stellen, als zeer gepast voor zulk een staat, en wees aan, hoe het de weg was dien al des Heeren volk van tijd tot tijd geleid wordt. En God bragt het liefelijk aan 'mijn hart, stelde mijne ziel in vrijheid, en de Bijbel werd mij geheel nieuw; er schenen verborgenheden ontdekt, die ik nimmer te voren kende; en zoo werd mijne arme ziel geleid tot een wandelen in de waarheid Gods terwijl ik wandelde in deze paden van verdrukking. Toen begon ik te spreken van de gezegende genieting mij van Gods geopenbaarde waarheid gegeven, en de menschen noemden mij een Antinomiaan, maar zij mogten mij even zoo goed een heiden genoemd hebben, want ik wist evenmin wat een Antinomiaan was; maar sinds dien tijd verloor ik nooit dezen grond, — en ik geloof dat nooit te zullen, — om in Christus alles te hebben en zelf niets. En ik geloof dat God door deze paden (hoe beproevende zij ook voor ons mogen wezen) Zijn volk, steeds onderwijst in de Goddelijke waarheid, door de onderwijzing des Heiligen Geestes.

Door onze eigene wispelturigheid leeren wij de noodzakelijkheid van Gods onveranderlijkheid: door onze eigene zwakheid leeren wij de behoefte aan Gods kracht; door onze eigene ledigheid leeren wij (door de onderwijzing des Geestes) onze behoefte aan Christus volheid; door onze eigene dwaasheid wordt de wijsheid van Christus ons begeerlijk; door onze eigene onreinheid leeren wij uitzien naar de heiligheid van Christus: en door het kanaal onzer, eigene onwaardigheid ontvangen wij de noodzakelijke behoefte aan de heerlijkheid van Christus. God de Heilige Geest leidt ons in deze gezegende sporen der Goddelijke waarheid! door het pad der verdrukking; en zoo verheerlijkt de Heere Zich in de harten en consciëntiën van Zijn volk, maar ook verheerlijkt Hij in hen Zijne waarheid, en zij leeren zalig en gezegend verstaan, dat het Koningrijk van God bestaat in Gods Kracht, en ganschelijk niet kan bestaan in de waarnemingen van menschen; en zoo wandelen wij in de waarheid.

Wanneer nu God de Heilige Geest een arm kind van God alzo onder liefelijk genot doet wandelen in deze paden, welk eene verborgenheid openbaart zich dan, wanneer het Gode behaagt Zijne paaden des eeuwigen voornemens en raad bekend te maken, naar welke de Heere in al Zijne bedelingen handelt! Hebt gij dat nooit gevoeld? Hebt gij het nooit door het geloof aanschouwd? Heeft Gods Geest u in deze paden doen wandelen, om door geloof en gevoeliglijk uit te schetsen, — niet tegenstaande al uwe onzekerheid, onstandvastigheid, afdwalingen, dwaasheid, ijdelheid en ellendigheid, die u een last waren en u neder drukten, — dat Gods eeuwige raad onveranderlijk, vast en heerlijk is? Heeft Hij u in hart en ziel uitgebragt uit uwe eigene onvastheid tot Gods eeuwige bepalingen, die zeker zijn, om daar eene gezegende vergewissing te erlangen, meer dan duizend werelden kunnen geven?

Wanneer wij aldus door Gods Geest geleid worden, dan zullem wij eenigermate gezegend wandelen in Gods sporen, en weten wat het zegt gemeenschap te hebben met den Vader, en met den Zoon, en met den Heiligen Geest.

Ik ben er zeker van, wanneer dit de zaak is, dan zal het wandelen in het spoor der gehoorzaamheid geen taak-werk zijn. Het 'loopen van den weg van Gods geboden' zal dan geen last wezen, — neen, zelfs dan niet, wanneer de Heere ons zoo in de sporen der gehoorzaamheid brengt, dat het ons den smaad en bespottung der menschen berokkent. Dan weten wij iets van de zaligheid, die Mozes genoot, toen hij door het geloof 'de smadung van Christus grootere rijkdommen achtte dan de schatten van Egypte.' Welk een denkbeeld! — wanneer de smaadheid van Christus grooter rijkdom is dan de schatten van Egypte, wat moet dan wel de heerlijkheid zijn? — Wat is dan de zegen?

Komt, laat ons eenige van Gods kleinooden opsommen. — Het stelt er eene eer in voor Gods volk om den Naam en zaak des Heeren smaadheid te lijden, en de Heere bekroont het met Zijne eigene beloften; en als wij geleid worden om zaliglijk in die sporen te wandelen, dan vinden wij een heilig vermaak in overgegevene gehoorzaamheid aan den Heere, en roemen zijnen lof door des Geestes onderwijzing.

Nu, weet gij iets van deze dingen? Het is nog al gemakkelijk om te bespreken, dat deze en die dingen de beste zijn; er wordt onder de menschen vaak en bij herhaling besproken de onderscheiding der dingen van eene uitwendige natuur, maar het Koningrijk Gods heeft eene onsterfelijke verborgenheid. Het bestaat in de kracht, de waarheid, de gerechtigheid, de heiligheid het mededoogen en de ontferming Gods, gelijk die alle Goddelijk overeenkomen, en die verborgenheid der Godzaligheid is voor God om als een Verbonds-God Zijn harte uit te laten in onze harten, en onze harten te brengen in Zijn hart, en ons alzo liefelijk en geestelijk in te leiden in de verborgenheden Zijns Koningrijks. Dat Jehova die Geest u en mij doe wandelen in Zijne paden, en steeds ons daartoe aanspore; want Hij beveelt ons op te wassen in Christus, en niet in onzen eigen hoogmoed en zelfbedrog van onze eigene bekwaamheid, onze kennis en onze wegen. De meest gezegende en geestelijke wandel, dien wij in de wereld kunnen beoefenen, is wanneer God de Heilige Geest ons afbrengt van alle zelf aanspraken, en uitleidende uit ons zelve doet wandelen in het Lam Gods, en genadiglijk inleidt in de verborgenheden des kruises voor Gods aangezicht, opdat Hij verheerlijkt worde door ons met ziel en ligchaam beide, die de Zijnen zijn.

III. Doch wij merken in de volgende plaats op, dat er mogelijkheid bestaat, dat onze voetstappen wankelen, 'Houdende mijne gangen in Uwe sporen, opdat mijne voetstappen niet zouden wankelen.' Het is eene gezegende zaak, dat wij nooit geheelijk uit die sporen zullen gaan: de Heere zal onveranderlijk Zijn Woord gestand doen, en Zijn volk langs den eenen of anderen weg wederbrengen. Maar wij weten het, er is mogelijkheid van wankelen.

En dat wankelen is niet zoo vreemd opzigtens de leer des Evangelies. Hoe was iet met de Galatiërs? Paulus zegt: 'Gij liept wèl; wie heeft u veranderd?' Ach, hunne voetstappen wankelden! En gij weet, dat hij de menschen, die het middel waren om hun tot wankelen te brengen, tovenaars noemde, omdat het een tovenaars moet zijn, die hen had betooverd; met dezen naam noemt hij de Joodsche leeraars; de menschen, die hen van de waarheid hadden afgetrokken en verleid. Ik zal u zeggen, hoe zij dat deden. Wanneer het gebeurde, dat zij een weinig verward waren in hunne gemoederen bij het komen van een dezer Godsdienstige tovenaars — en God weet, hoe velen er van hen zijn in onze dagen — en hij zeide: Ik vrees, dat gij u gekeerd hebt tot de Antinomiaiën; uwe gemoederen zijn zeer zeker verstrikt met sommige denkbeelden aangaande bijzondere gewaarwordingen en punten der leer; bedenk, dat de Godsdienst van Christus eene heilige Godsdienst is, en wat gij te doen hebt is te zorgen dat gij heilig zijt en heilig wandelt; ik wensch Christus te prediken (zegt hij), naar dan toch hebt gij uwe heiligheid en afbreking der zonden noodig; die moet gehandhaafd worden, de wet

moet uw vaste regel zijn, en gij gehoorzaamheid aan dezelve oefenen, of gij kunt niet zalig worden? — Welnu dit heeft nog eenigen schijn van regt; en somtijds begint het arme schepsel te zeggen: ‘Wel mijnheer! ik gevoel dit wezenlijk ook zoo; maar toen het heerlijk Evangelie van Christus met kracht in mijn harte kwam, bevond ik, dat het alle ding in zich bevatte van gebod en leven en kracht, en het scheen mijne ziel bijzonder te passen.’ — ‘O (zoo antwoordt hij,) dat was antinomiaansch.’ — En hij zoekt den ouden sluijer wederom over de oogen van hrt arme schepsel te brengen, en gelukt hem dat, helaas, de arme is betooverd en kan niet zeggen, wat er aan den vrede en het geluk zijner ziel ontbreekt. Mijn lieve vrienden! bedenkt wat de Apostel desaangaande zegt: ‘Staat dan in de vrijheid, met welke Christus u heeft vrijgemaakt; en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.’

Maar nu, wanneer er deze verstriking plaats heeft, ik vraag het in naam der consciëntie, — wie zal dan regt wandelen? Met een deksel over zijne oogen of een bevangen zijn over zijn hart, zal hij gewisselijk wankelen, en zich in zulk een gemoedstaat gebragt zien, dat hij met onzen tekst moet uitroepen: ‘Houd mijne gangen in Uwe sporen,’ want hij bevindt in zich vele wankeling van ‘de eenvoudigheid, die in Christus is,’ en dit brengt slavernij en gebondenheid in zijne consciëntie.

En er is mogelijkheid via te wankelen in de bevelen; en dat is eene ontzaggelijke zaak, Salomo wankelde; en misschien zijn hier ook dezulken tegenwoordig, schoon het verborgen bleef voor de wereld. Indien naar waarheid al uwe afwijkingen en wankelen aan uw voorhoofd geschreven waren, waarheen zoudt gij dan uw hoofd wenden? Maar die verkwikking der waarheid zal ten eenigen dage tot uwe consciëntie komen, indien gij een kind van God zijt, en gij zult het in uwe eigene ziel lezen en uwen vreeselijken staat gevoelen, hoe gij het ook eene wijle tijds voor de wereld moogt verbergen. En ik ben er zeker van dat, zoo gij eene teedere consciëntie hebt en natuurlijke geneigdheid in u ontwaart tot het wankelen en afwijken in de beoefening, zoowel als tot het afdwalen van de eenvoudigheid des Evangelie’s, gij zult dagelijks dit gebed hebben te bidden tot den Heere.

IV. En dit leidt ons tot het kort bespreken van de natuur en de noodzakelijkheid van dit gebed: ‘Houdende mijne gangen in Uwe sporen, opdat mijne voetstappen niet zouden wankelen.’

Wat mij zelf aangaat, ik moet zeggen, dat ik mij zelven niet durf vertrouwen. Wanneer ik somtijds een weinig in de wereld inging en geen wantrouwen aangaande mij zelven gevoelde en derhalve naliet mij zelve aan Gods zorg en hoede aan te bevelen, ben ik met verbazing vervuld geweest, en ik moest tot den Heere zeggen: Heere! wat een vermetel, trotsch monster ben ik toch; wat is het een wonder dat Gij mij niet hebt laten wankelen! Ik verklaar het plegtig dat ik mij bij tijden verwonder, dat God mijne voeten niet heeft laten wankelen en struikelen in eenig ontzaggelijk doolhof, waardoor mijn karakter zou onteerd zijn geworden; — het is een wonder der wonderen, dat ik door Gods genade nog sta!

O, wonderen der liefde Gods! Veelligt zegt menig hooggevoelende belijder — ook hier tegenwoordig — O, ik gevoel geen gevaar — Het is omdat gij uw gevaar en zeer niet kent, arm mensch! uw hart werd u nooit geopend; en de enige wensch, die ik voor u heb is, dat God er u aan moge ontdekken, en u doe zien en gevoelen, wat gij zijt. Het is voorzeker niet zeer wenschelijk voor u, dat gij daar lang mogt blijven staan, want indien er niets anders bij kwam, het zou u uitzinnig maken; maar wanneer eene arme ziel ontdekt is geworden aan zijnen vreeselijken staat, en gevoelt hoe zeer hij geneigd is om af te dwalen, dan komt hij met zijn gansche hart tot de bede van David: ‘Heere! houd mijne gangen in Uwe sporen, opdat mijne voetstappen niet zouden wankelen.’

Nu, is dit uw gebed? Misschien is hier een belijder in deze vergadering, die eene schoone vertooning maakt en zeer hoog van zich zelven denkt en gevoelt, maar die in praktische schuld door een schandelijken weg elken dag zijns levens doorbrengt, schoon diep verborgen voor het oog der wereld; misschien heeft hij ook thans een plan gevormd, om eer hij zijn huis bereikt, eenige onheilige misdaad te bedrijven. ‘Zijt verzekerd, uwe zonden zullen u vinden.’ Dat de Heere Zich uwer ontferme, u uitkleede van al uwe vermetelheid en trotsch, en u brenge tot de kennis van uwen verloren staat en toestand, opdat gij als verlorene zondaren tot den Heere Jezus Christus moogt geleid worden. Zoolang gij in het bedrijven van en het vermaken in de zonde leeft, weet gij niet wat het zegt, dit gebed te bidden; gij komt er dagelijks niet mede voor des Heeren aangezigt als een arme en gevangene. Gevoelt gij nu en dan al eens de kloppingen en eischen des gewetens, gij zoekt ze te verdrijven en er bevrijd van te worden; gij wilt liever wat meer ruimte hebben voor de uitvoering van de onheilige gevoelens uws harten. Dit is het werk des vleesches; en o, moge God de Heilige Geest uwe valsche hoop afsnijden, en U brengen tot het sterke roepen tot Hem: ‘Houd mijne gangen in Uwe sporen, opdat mijne voetstappen niet wankelen’. En zijt gij gebragt tot dit gebed, dan zult gij somtijds de noodzakelijkheid

gevoelen, dat gij als het ware met den Heere moet worstelen; neen, het zal niet slechts een bloote woorden klank zijn, niet enkel een formuliergebed, aangezien er zoo vele strikken voor uwen voet gespannen worden, zulke inblazingen, aanvallen en verzoekingën des satans, van de wereld en het eigen ik op u los komen, dat het in waarheid een folterend, angstig roepen tot den Heere zal worden: 'Heere, ondersteun mij!' Gij zult gevoelen, als of gij dadelijk zoudt zinken, en derhalve moet gij dadelijke verademing en kracht hebben; en het zal een geweldig roepen tot den Heere bij u worden: 'Houd mijne gangen in Uwe sporen, opdat mijne voetstappen niet wankelen.'

Gods kinderen zullen gewisselijk wenschen te leven als getuigen Gods, opdat de Heere verheerlijkt worde, en zij door daden bewijzen, dat de waarheid Gods heiligheid der consciëntie voortbrengt, en een mensch doet wandelen in het leven en de kracht der waarheid Gods.

Dat de Heere u en mij zegene met levende belangstelling in Zijne eer en verheerlijking, en ons geestelijk en zalig doe wandelen in Zijne sporen, om Zijns Naams wil. AMEN.